

- atcelt prasību pilnībā;
- piespriest *Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas prasītājam radušies tiesvedībā Vispārējā tiesā un Tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza četrus pamatus.

1. Ar pirmo pamato tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa nepamatoti nav ņēmusi vērā Komisijas rīcības brīvību. Garantijas kā atbalsta vērtības noteikšana ir ekonomiski komplekss jautājums, saistībā ar kuru Komisijai ir plaša rīcības brīvība. Šo rīcības brīvību Komisija savā lēmumu pieņemšanas praksē gadu gaitā ir īstenojusi tādējādi, ka tā Vācijas federālo zemju garantijas kā atbalsta vērtību atbilstoši Vācijas iestāžu informācijai ir novērtējusi 0,5 % apmērā no garantiju summas. Šai sakarā neko nemaina vēlāks 2000. gada paziņojums par garantijām.
2. Turklāt Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā (otrais pamats), ka LESD 107. panta atbalsta jēdziens ir par objektīvs jēdziens, kuru neietekmē Komisijas atļauja. Garantijas kā atbalsta vērtība nevar mainīties, atļaujot noregulējumu par atbalstu. Šādi tas it īpaši ir *des minimis* atbalstu gadījumā, jo uz tiem neattiecas LESD 107. pants un tādēļ tie nekādi nevar būt Komisijas lēmuma par atļauju priekšmets.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots vienlīdzības principa pārkāpums. Garantijas kā atbalsta vērtības aprēķinā saskaņā ar atļautu un neatļautu atbalsta shēmu faktiski runa ir par līdzīgām situācijām, kas bez jebkāda objektīva pamatojuma tiek vērtētas dažādi. Turklāt Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, metodes par valsts atbalsta elementa noteikšanu 0,5 % apmērā no garantijas summas piemērošanā nošķirdama garantijas, kuras tikušas piešķirtas pirms un pēc 2000. gada paziņojuma par garantijām. Tomēr šajā gadījumā Komisijas prakse kopumā attiecībā uz Vāciju esot bijusi specifiskāka nekā vispārīgajā paziņojumā par garantijām, un šeit apstrīdētā aprēķina metode turklāt būtu pieļaujama pat tad, ja tā būtu jāvērtē atbilstoši 2000. gada paziņojumam par garantijām.
4. Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzēja ceturrtā pamata ietvaros apgalvo, ka ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, pamatojot tiesiskās noteiktības un tiesiskās palāvības principus. Aizsardzības vērtā, pirmkārt, ir *Land Hessen* uzticēšanās tam, ka Komisija savā ilgus gadus garajā lēmumu pieņemšanas praksē ir akceptējusi 0,5 % metodi un turklāt to skaidri ir apstiprinājusi 1998. gada vēstulē. Turklāt Hesenē garantijas vadlīniju visaptverošās pārbaudes procedūras laikā tā nav apstrīdējusi 0,5 % metodi.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2015. gada 17. marta spriedumu lietā T-89/09 *Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG*/Eiropas Komisija 2015. gada 28. maijā iesniedza *Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG*

(Lieta C-246/15 P)

(2015/C 236/42)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG* (pārstāvji – J. Heithecker, J. Ylinen, advokāti)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Komisija, *Land Hessen*

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2. punktu tiktāl, ciktāl tajā ir noraidīts trešais pamats attiecībā uz investīciju ar valsts dotāciju un valstij piederoša zemesgabala pārdošanu;
- atcelt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 3.–5. punktu;
- piespriest Komisijai un *Land Hessen* atlīdzināt tiesvedībā apelācijas instancē radušos tiesāšanās izdevumus.

Papildus, atstāt spēkā prasītājas tiesvedībā pirmajā instancē izvirzītos prasījumus, ciktāl ar tiem tika prasīts

- atcelt Komisijas 2008. gada 21. oktobra Lēmumu C(2008) 6017, galīgā redakcija, Valsts atbalsts N 512/2007 – Vācija, *Abalon Hardwood Hessen GmbH*, ciktāl tajā ir konstatēts, ka paziņotais reģionālais atbalsts ir jau esošs atbalsts Regulas (EK) Nr. 659/1999 1. panta b) punkta ii) apakšpunkta izpratnē;
- atcelt Komisijas 2008. gada 21. oktobra Lēmumu C(2008) 6017, galīgā redakcija, Valsts atbalsts N 512/2007 – Vācija, *Abalon Hardwood Hessen GmbH*, ciktāl tajā ir konstatēts, ka valstij piederoša zemesgabala pārdošana nav atbalsts EKL 87. panta 1. punkta izpratnē;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesvedībā pirmajā instancē radušos tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šajā apelācijas sūdzībā ir runa par priekšnosacījumiem, ar kādiem Komisija sūdzībā valsts atbalsta jomā var noraidīt iebildumus, ko iesniedzis tiešais atbalsta saņēmēja konkurents, neuzsākot formālu izmeklēšanas procedūru saskaņā ar LESD 108. panta 2. punktu.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējai tiesai pārsūdzētajā spriedumā trešais pamats, ar kuru tika izteikts pārmetums, ka nav tikusi uzsākta formāla izmeklēšanas procedūra, bija jāpieņem ne tikai – kā tas ir noticis – attiecībā uz apstrīdēto garantiju piešķiršanas pasākumu, bet arī attiecībā uz citiem apstrīdētajiem atbalsta pasākumiem, investīciju ar valsts dotāciju un valstij piederoša zemesgabala pārdošanu.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza piecus pamatus:

1. Vispārējā tiesa saistībā ar investīciju ar valsts dotāciju, pieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, nepamatoti ir konstatējusi, ka 2007. gada 6. decembra lēmumam trešā pamata pārbaudē nav bijusi nozīme, jo Komisija, neraugoties uz rūpīgu pārbaudi administratīvajā procedūrā, neesot varējusi zināt par šāda lēmuma esamību un turklāt šis lēmums nekādi neesot varējis ietekmēt Komisijas pārbaudes rezultātu.
2. Vispārējā tiesa esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā un vairākas citas kļūdas tiesību piemērošanā, jo tā uzskatīja, ka eksperta atzinumā par atbalsta saņēmējam pārdotā valstij piederošā zemesgabala vērtību bija norādīts, ka uz zemesgabala esošām ēkām nav nekādas vērtības.
3. Vispārējā tiesa esot kļūdaini secinājusi, ka Komisija administratīvajā procedūrā pamatoti esot pieņēmusi, ka summa EUR 1 400 000 apmērā, kas tika atskaitīta no eksperta atzinumā minētās cenas, atbilst tirgus cenai, lai nojauktu visas ēkas, kas atrodas uz atbalsta saņēmējam pārdotā zemesgabala.
4. Vispārējā tiesa esot pieļāvusi vairākas kļūdas tiesību piemērošanā, vērtējot zemes gabala pirkuma līguma 4. panta 6. punktu, kurā ir paredzēts, ka atbalsta saņēmējam ir jānojauc visas uz zemesgabala atrodošās ēkas un jāpiemaksā zemesgabala pārdevējam, ja desmit gadu laikā pēc zemesgabala pārņemšanas ēkas netiek nojauktas vai tiek nojauktas daļēji, vai arī, ja izrādās, ka par nojaukšanu maksājamā summa ir mazāka nekā iepriekš minētā summa EUR 1 400 000 apmērā.
5. Vispārējā tiesa nepamatoti esot piespriedusi tiesāšanās izdevumus daļēji segt apelācijas sūdzības iesniedzējai, jo prasībā no pieciem pamatiem tika pieņemti trīs pamati, un apelācijas sūdzības iesniedzēja par diviem pārējiem apstrīdētajiem atbalsta pasākumiem prasību esot cēlusi tikai tādēļ, ka nedz viņai administratīvajā procedūrā laikā iesniegtajos dokumentos, nedz arī Komisijas lēmumā šajā ziņā nebija ietverta nekāda informācija.